

Josep RUAIX i VINYET, *Punts conflictius de català. Deu estudis sobre la llengua normativa*, Barcelona (Barcanova 1989), 180 pàg., 13 × 20,5 centímetres, ISBN 84-7533-475-x.

Són moltes les publicacions sobre la llengua catalana que han aparegut darrerament i hi destaquen, pel seu nombre, els llibres que s'ocupen del nivell d'exigència que cal adoptar pel que fa a l'expressió lingüística. Fins i tot hom constata un cert debat sobre aquesta qüestió, per exemple entre els partidaris de posicions més o menys flexibles quant a la presència de localismes i castellanismes en els mitjans de comunicació. D'altra banda, amb bon criteri, el Parlament de Catalunya ha aprovat la Llei 8/1991, de 3 de maig, sobre l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans. A més, la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans ha demostrat recentment una notable i fructífera activitat amb l'aprovació i l'edició de diversos documents, de declaracions, etc.

És a dir, la llengua catalana viu uns moments d'inquietud i de reflexió però també de treball fecund pel que fa a la llengua normativa i als models lingüístics.

El llibre que ressenyem de Josep RuaiX i Vinyet és, sens dubte, una aportació valuosa i útil a l'hora d'actualitzar o de precisar certs aspectes de la normativa. L'ordre s'estructura en quatre blocs: ortografia (*rera/rere*, terminació *-as/-es* en mots greco-llatins, signes d'interrogació i d'admiració), fonètica (límits en la neutralització, l'emudiment de la *r*), morfosintaxi (l'article dels topò-

nims, preposicions *a/en* i *per/per a*) i lèxic (mots amb essa líquida originària i castellanismes discutits o dubtosos).

El llibre es caracteritza per un esforç de síntesi, de documentació i d'aplicació d'un esperit crític a l'anàlisi d'aspectes de la normativa que han suscitat en diverses ocasions l'interès dels professionals de la llengua. Al llarg del llibre, l'autor no s'està d'emetre opinions personals, ben respectables i sovint encertades, sobre les qüestions examinades, encara que en algun punt, com en el cas de l'estudi de les preposicions *per/per a*, les opinions personals de l'autor sobre la posició de Joan Coromines siguin, a més de molt polèmiques, excessivament contundents, sobretot si tenim en compte l'acceptació força estesa i raonada de la proposta del professor Joan Coromines sobre l'ús d'aquestes preposicions.

En conjunt, però, l'obra, com he indicat abans, és realment interessant (molt més que no pas algunes de les obres editades recentment amb l'aparent únic afany de polemitzar sobre aspectes relatius als models lingüístics) per enriquir els plantejaments des dels quals s'estudien aquests punts de la normativa del català. Esperem que els professionals de la llengua en facin un bon ús.

Carles DUARTE